

да знамъ гдѣ, и станахъ умраzenъ и нестерпѣ-
ливъ въ себе си. О колко бѣ по добрѣ да остана
въ отечески те ми нивы, и въ бащино то ми се-
ло, и въ предишна та ми простота : Храната, коя
то тамо принмувахъ не бѣше толко художествен-
на, обаче охота та, коя то никога не мя оставя-
ше, болко я составляваше вкусна, и пріятна ! Дре-
хи те ми были са прости, обаче колко по добрѣ
мя предпазувахъ отъ временно то неблагоораство-
реніе то, нежели оныя, колко то мя бѣше опредѣли-
ло послѣ непостоянно то обыкновеніе ! Колиба та
ми была сиромашка, обаче колко сладко спавахъ
въ нея, далече отъ сѣкое смущеніе, и отъ сѣкое
досадно помышленіе ! Кога то пазихъ стадо то, и
орехъ нивы тѣ, сичкій день мя упражнявахъ, оба-
че колко бѣше предпочтенно таково то обученіе
отъ лѣнность та, коя то е нераздѣлимый другарь
непріятности, коя то толко пути мя бѣше оскор-
била. Охъ сиромашъ ? има право достопочтенный
старецъ, кого то небо то мя направи да препе-
зная за да мя отарво отъ мое то заблужденіе!
той е гласъ нѣкого благодателя Бога, кой то о-
ратно мя призыва въ добрый путь, отъ кого то
ся заблудихъ- и требува да му послѣдувамъ.

Нато сичка та ноцъ премина съ твѣя мысли,
призоръ става съ голѣма бжрзина, и ся вжриа кам-
то добраго старца, му ся помоли да ся склони за
да живѣе слѣдовательно заедно съ него, и да на-
чне наконецъ да вкуси заедно съ него онова бла-
гополучіе, кое то на сѣкое мѣсто диреше до оно-